

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 573-1937)

Originalt emne

Belysningsvæsen

Belysningsvæsen i Almindelighed

Gas- og Elektricitetsafgift

Rentenydere

Socialvæsen

Sporveje

Sporvejene

Uddrag fra byrådsmødet den 7. oktober 1937 - side 7

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 573-1937)

Forslag fra Byraadsmedlem Thomas Christensen om Levering af Lys og Gas til nedsat Pris samt 10 Stk. Sporvejsmærker pr. Maaned til Aldersrente- og Invaliderrentenydere.

Følgende Forslag forelaa:

1. Aldersrente- og Invaliderrentenydere betaler fra og med 1. Oktober d. A. deres Forbrug af Lys og Gas med 12 Øre pr. KWT og 14 Øre pr. kbm.
2. Maalerleje for saavel Lys som Gas afskaffes for Aldersrente- og Invaliderrentenydere fra 1. Oktober.
3. Der tilstilles Aldersrente- og Invaliderrentenydere 10 Stk. gratis Mærker til Sporvogn og Trambus pr. Maaned.

Thomas Christensen forelagde Sagen og udtalte sin Forundring over, at Forslaget ikke havde gennemgaaet satmme Behandling som andre Forslag, idet de altid blev tilsendt et Udvalg, der saa kom med en Erklæring derom. Der stod paa Forslaget, at det var henvist til Budgetudvalget, men det var igen streget over; dog antog Taleren, at Belysningsudvalget havde taget Stilling til Sagen. Forslaget maatte kaldes meget beskedent, og det talte for sig selv. Indirekte Beskatning var af det onde og burde bekæmpes, og det kunde ske ved at nedsætte Prisen paa Gas og Elektricitet. Taleren vidste ikke, hvor meget Produktionsprisen beløb sig til, men havde set, at Gudenaacentralen regnede med 9-10 Øre pr. K. W., og det var næppe mere her. Men Forbrugerne betalte 35 Øre, altsaa en meget stor Overpris, og Værkerne var et udmærket Aktiv. Af Regnskabet fremgik, at der havde været et ekstra Overskud paa 277000 Kr. udover det budgetterede, saa det skulde synes at være en let Sag at yde den foreslaaede Nedsættelse. Man havde nævnt, at det var en Forhøjelse af Aldersrentens Satser, som ikke var lovlig, men det kunde næppe være rigtigt. Alle havde været enige om, at de daarligst stillede skulde hjælpes, og det maatte være kronisk Invalidere og Aldersrentenydere; en hel Del af disse var Folk, som i Forvejen havde været arbejdsløse i flere Aar og maattet leve af en lille Understøttelse, og de mærkede i høj Grad Prisstigningen paa Livsfornødenhederne. Det var i Almindelighed saadan, at Prisstigningen for en Del skyldtes de mange Mellemlid mellem Producent og Forbruger, men det gjaldt ikke for Lys og Gas, hvor Varen leveres direkte fra Værkerne til Forbrugerne; der fandtes i Forvejen forskellige Priser her, men de daarligst stillede maatte betale den højeste Pris, og navnlig var Maalerleje en stor ekstra Beskatning for disse Mennesker, hvis Forbrug var forholdsvis lille. Forslaget burde egentlig gælde for alle arbejdsløse, men saa vilde man vel henvise til Budgetterne, hvorfor Taleren havde ment foreløbig at nøjes med de andre. Taleren vilde anbefale Forslaget og kunde ikke tro andet, end at Flertallet af Byraadet vilde stemme for de smaa Ændringer, som tilsigtede at komme de daarligst stillede til Hjælp.

Borgmesteren bemærkede, at det var et rent økonomisk Spørgsmaal, og derfor blev det henvist til Budgetudvalget; men da Forslaget var kommet midt i Skatteaaret, vilde Udvalget ikke behandle det.

Stecher Christensen udtalte, at det ikke var noget nyt Forslag, idet et Medlem af den socialdemokratiske Gruppe fremsatte et lignende Forslag i sidste Byraadssamling. Men man maatte forlange, at saadanne Forslag fremsættes ved Budgetbehandlingen og ikke midt i Aaret, hvorfor Taleren vilde foreslaa at afvise Forslaget.

I. C. Sørensen sluttede sig til det principielle Standpunkt, som laa i Stecher Christensens Udtalelser.

Thomas Christensen konstaterede, at ingen havde saglige Indvendinger eller økonomiske Betænkeligheder af nogen Art at fremføre mod Forslaget; man havde blot kritiseret Tidspunktet. Saavidt Taleren vidste, stillede tidligere Byraadsmedlem Sigvald Nielsen sit Forslag ved Budgetbehandlingen, men det syntes altsaa heller ikke at være det rigtige Tidspunkt. Det var blevet sagt, at man maatte overlade til Rigsdagen at forhøje Aldersrentenydernes Satser, og Taleren vilde da henvise til, at Kommunistisk Parti havde stillet Forslag derom paa Rigsdagen, men Forslaget fik kun de to Kommunisters Stemmer, medens alle andre stemte imod, saa den Vej syntes ikke at føre til noget. Hjælp til de daarligst stillede var et af de Krav, som Partierne gik til Valg paa, og det saa derfor underligt ud, at ingen nu vilde indfri deres Løfter. Men naar de Herrer havde den Opfattelse, var det jo ikke nødvendigt at spille flere Ord derpaa; Taleren ønskede dog Afstemning om Forslaget.

Forslaget forkastedes med alle Stemmer mod 1.

